

— Тамъ при Господа, при Господа прашамъ жълтицитѣ! . . . Хей, да живѣе Швейцарското царство. Фертигъ!

Името Швейцария съставяше и изчерпваше всичкитѣ му познания по география.

— Тая е цѣла швейцарка! Ахъ, каква хубава . . . викаше той възхитено, когато минуваше нѣкоя угледна мома или госпожа, цѣла почервенѣла отъ комплимента на Фертига.

Азъ имахъ честь да бжда добре поставень въ мнението на Павля и за това минувахъ за „швейцарецъ“. Той ме награждаваше съ тая титла всѣкогажъ, когато шапката му минуваше край мене . . .

Еднажъ стояхъ въ кафенето на гостилницата си и пушехъ. Озова се ненадейно Павле, весель и засмѣнь, и се озърташе.

— Кого диришъ, Павле?

— Тебе, ама гледамъ за нѣкой други, отговори той.

— Защо?

— Да не би тука да има нѣкоя просташка глава . . .

Нѣма, нѣма, тукъ сж само двама швейцарци: ти и азъ — казахъ му усмихнато.

Павле забърка въ пазвата на скжсаната си жилетка.

— Ти знайшъ да писувашъ алафранга (френски), нали? — и той извади единъ синъ пликъ безъ надпись.

— Какво е това писмо?

— За швейцарското царство. Аршъ! — и той подскокна.

Па ми подаде плика.

— Напиши го алафранга тука, името на брата ми.